BUNDIK ZSOLT

A KÉK MÉLYSÉG *titkai*

Mindenkinek mást jelent a pontyhorgászat – sokan minél többet és minél nagyobbakat szeretnének fogni, ezért legtöbbször olyan „agyontelepített" helyekre járnak, ahol ehhez adottak a feltételek. Egy szűkebb réteg pedig a természet közelségét, a kihívásokat és a nagy kiterjedésű, gyér halállománnyal rendelkező tavakat veszi célba. Ez utóbbi horgászoknál – magamat is közéjük sorolom – nem a pontyok mérete vagy a darabszáma a fontos, hanem hogy nehezen becserkészhető, szép, egészséges és különleges példányokat terelhessenek a merítőbe.

Sajnos egyre kevesebbet horgászok már Magyarországon, sokat kell keresgélnem, hogy nehéz és alig látogatott vizeket találjak, de szerencsére azért akad egy-két olyan, ami megmozgatja a fantáziámat. Így jutottam el idén két alkalommal is egy 100 hektáros, nagy mélységű bányatóra, amiben kevés nagytestű hal él.

Az első egyhetes túrát arra szántam, hogy megismerjem a tavat, megkeressem a jónak vélt töréseket és haltartó helyeket. Található rajta három sziget is, ezért úgy döntöttem, hogy az egyikre beköltözök, mivel itt biztosan nyugodtan horgászhatok, illetve a lehető legnagyobb területet tudom feltérképezni.

A sóderbánya sziluettje a naplemente

Az első túra június közepén vette kezdetét. Az időpontról hamar kiderült, hogy nem volt jó választás, mivel már megérkezésemkor csapatokba verődött pontyokat láttam a kristálytiszta vízben, egyértelmű jeleként, hogy íváshoz készülődnek. Nem örültem ennek, de ha már ott voltam, megpróbáltam horgászni.

Gyorsan megpakoltam a csónakomat a felszereléssel és célba vettem az autómtól kb. 1 km-re fekvő nagy szigetet.

A partra lépésemkor patkányok, egerek és gyíkok hada fogadott, ezért a bojlikat, a pelletet, valamint az élelmiszert faágakra akasztottam fel, hogy megvédjem a rágcsálók támadásaitól.

A kiszemelt helyet csónakkal közelítettem meg

Táborom a sziget közepén volt, így nagy területet tudtam meghorgászni

Abban bízva, hogy a veszélyt sikerült elhárítanom, csónakba szálltam, és elindultam felfedezni a pályát a radarom segítségével. A lelkesedésem hamar alábbhagyott, mivel a parttól 15 méterre már 20 méteres volt a víz, ami tovább tört 26-ra, és az előttem elterülő cirka 30 hektáros területen egy 14 méteres nagyon meredeken feljövő púp kivételével majdnem mindenhol ekkora volt a mélység. Az egyórányi radarozás végén úgy döntöttem, hogy ezt a 14 méteres púpot és a parti töréseket horgászom meg 8–12 méter közötti mélységekben.

Miután a bójákat elhelyeztem, kezdődhetett a bojlik, pelletek előkészítése, ami abból állt, hogy a túrára hozott 22-24-26 mm-es IB Monster-Liver és Elite bojlikat, valamint 25 mm-es Amino pelletet leöntöttem Carptrack INL folyadékkal és a hozzá való Carptrack INP porral. A túrák első két napján előszeretettel alkalmazom ezt a megoldást, mert nagy a csalogató hatása, így a pontyok hamarabb rálelnek a nekik szánt eledelre.

A radarom a legtöbb helyen ekkora mélységet mutatott

Este lett, mire mindennel végeztem, és pár szem bojli kíséretében a horgok is a vízbe kerültek. A legtöbb tavon nem szokásom sokat etetni, mert én mindig a halak táplálkozási helyeit próbálom megkeresni. Tapasztalatom szerint azokon a bányatavakon, ahol sok a természetes táplálék, a nagy mennyiségű bojli csak zavarja a nagyobb testű pontyokat. Ha jó csalit használok, sokkal kevesebb is elég a sikerhez.

Az ott-tartózkodásom egy hete alatt sajnos végig zajlott az ívás, mégis szép pontyokat sikerült fognom: pár darab 8-10 kg-os mellett egy 12,40 és egy 17,40 kg-os szépséget is a merítőmbe tereltem.

A kapástalan időszakokat mindenesetre megpróbáltam kihasználni, és a tavat minél jobban feltérképezni, a jó helyeket pedig elmenteni a GPS készülékbe.

12,40 kg-os bivalyerős ponty

Bányatavi tükörponty még ívás előtt

A bojlikat liquiddel és INP porral turbósítottam fel

IB liquid és INL, a túrákon mindig nálam vannak

A pelletet is kezelem INL porral

Majd liquiddel leöntöm és összerázom

A megszerzett tapasztalatok birtokában úgy döntöttem, hogy a nász befejezése után visszatérek. Az elhatározást tett követte: két hét múlva a tó egy másik szigetén telepedtem le a korábban már jól bevált bojlikkal felfegyverkezve.

Az ívásnak nyoma sem maradt, így önbizalommal telve vágtam neki a második túrának. Szerencsére rajtam kívül senki nem horgászott, így nagy terület állt a rendelkezésemre, hogy rátaláljak a pontyokra. Ez az én világom… egyedül egy szigeten, senkitől nem zavartatva.

Az előző horgászatom során jól feltérképeztem a tavat, így hamar rátaláltam a számomra jónak vélt púpokra és törésekre, de a botokat már nem tudtam bevinni, ugyanis a hatalmas szél miatt lehetetlen volt csónakkal közlekedni, így a nap hátralevő részében a csalikat készítettem elő és új horgokat kötöttem.

Sajnos a szél estig nem csillapodott, ezért lefeküdtem – a horgászat megkezdése másnapra maradt.

Reggel tükörvízre és kánikulára ébredtem, aminek már csak azért is örültem, mert tapasztalatom szerint a mély bányatavakon az ilyen idő halfogás szempontjából nagyon előnyös. Nem is tétlenkedtem sokat, a felcsalizott botokat gyorsan behordtam az előzőleg megjelölt/megetetett pontokra.

Egyedül egy szigeten: ez az én világom

A pontyok hamar rátaláltak a finom csemegére és délben egy 9 kilós már tiszteletét is tette.

Míg a jó idő kitartott, napi két darabot sikerült fognom 12–16,8 kg között, de sajnos a negyedik napon az erőteljes északnyugati széllel megjött lehűlés hatására a kapások kezdtek elmaradozni.

Minthogy a tó egy szélcsatornában helyezkedik el, a szigeten egy bokor kivételével nem volt ami megvédjen az erős szellőkésektől. Szerencsére a sátram nagyon jól bírja az ilyen próbatételeket, így féligmeddig biztonságban éreztem magam.

Mindhárom botom be volt húzva, ezért úgy döntöttem, ha nem csillapodik az idő, az utolsó három napban nem nyúlok hozzájuk, mivel a vízre menni lehetetlen lenne.

A második napomat töltöttem a sátorban, amikor este 10-kor megszólalt a kapásjelzőm azon a botomon, ami legtávolabbra, 320 méterre volt behúzva egy 16 méteres platóra.

Kint tombolt a szél és koromsötét volt, a hal meg folyamatosan húzta az orsóról a zsinórt.

Az adrenalinszintem magasra emelkedett, minden félelmemet hátrahagyva beszálltam a csónakba, és a hullámokkal dacolva elindultam a tettes irányába. A szél össze-vissza dobált, de már nem volt visszaút. A szívem a torkomban dobogott, az agyam pedig azt mondta, hogy nem vagyok normális.

Mire a ponty fölé értem, annyira eltávolodtam a szigettől, hogy a lámpáim fényét sem láttam, és fogalmam sem volt, hol vagyok, ezért bekapcsoltam a radart és a GPS-t, hogy legalább a távolsággal és vízmélységgel tisztában legyek (ha esetleg beleesnék a tóba, tudjam, van-e valami esélyem kijutni a partra).

A nagy mélységek miatt nehéz volt ígéretes platót találni

Kedvenc kombinációm: pasztázott bojli és 4 mm-es pellet PVA-hálóba csomagolva

Az etetésre szánt bojlik közül is egy párat bepasztáztam

Csak pár szem bojlit és pelletet etettem

„A táboromtól 600 méterre sodródtam, alattam pedig 35 méteres mélység tátongott, mondanom sem kell, nagyon megrémültem, és imádkoztam, hogy ezt a kalandot megússzam. Imáimból a ponttyal való küzdelem rántott vissza a valóságba.”

Az első hal mindig megnyugvással tölt el

A szélvihar hirtelen csapott le és 3 napig kitartott

Kezdett egyre feljebb jönni, majd idővel érezhetően egyre fáradt, sőt pár perc múlva már a merítőmben pihent.
A fejlámpám csóvájában láttam, hogy nem életem hala lesz, de büszke vagyok rá, mert ilyen nehéz körülmények között sikerült kifognom.
A csónak oldalához szorítottam a szétszedett merítőmet, de még hátra volt a neheze, vagyis a visszajutás a szigetre. A motort ötös fokozatba kapcsoltam, és eveztem, ahogy tudtam. Még így is kb. 40 perc kellett, mire elértem a partot.
A hal végig a vízben volt, így semmi baja nem lett, ám rögtön nem tudtam leméri a nagy szél miatt; lezsákoltam tehát abban a reményben, hátha később alkalmam lesz rá. Másnap reggelre valamelyest csillapodott is a szél, ezért gyorsan megejtettem a procedúrát: a hal 17,80-asnak bizonyult. Lefotóztam, aztán visszaengedtem, de sajnos a vízre még mindig nem tudtam rámenni, hogy visszavigyem a botot, ezért lakhelyem oltalmába helyeztem magam.
Délután két órakor ismét a kapásjelzőm hangjára riadtam. Kinézve a sátorból láttam, hogy a szél már annyit csillapodott, hogy a csónak bevethető, ezért gyorsan kiugrottam, és a hal után eredtem. A ponty igen erősen és nagy mélységben küzdött, 20 perces csata után merítettem. A tábor felé félúton aztán az akkumulátorom teljesen lemerült, így a hátralévő utat

■ Az esti viharban megküzdöttem érte

evezve kellett megtennem. Jó pár perc eltelt, mire partra vergődtem…
A mérleg 17,10 kg-ot mutatott. Nagyon örültem az újabb szép fogásnak, de rögtön el is gondolkoztam, hogy lemerült akkumulátorokkal hogyan fogok kijutni a szigetről, mivel a sok felszerelés miatt evezni nem tudok. Nem maradt más hátra, mint felhívni egy barátomat, aki 20 km-re lakott a tótól, hogy hozzon egy feltöltött akksit és segítsen kiköltözni a szigetről. Mivel csak másnap tudott jönni, a túrát egy nappal ugyan megtoldottam, de a botokat már nem húztam újra.
Hát így zárult az én kalandom ezen a gyönyörű bányatavon…

■ A fárasztás utolsó percei

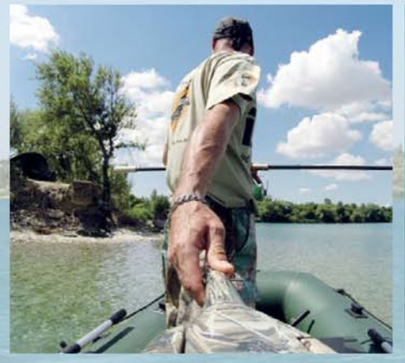

■ Visszatérés a táboromba

■ A tiszta víznek köszönhetően a halakat a víz alatt is tudtam fotózni

■ Az Elite bojlinak ő sem tudott ellenállni

■ 17,10 kg-os: még az újabb vihar előtt